

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **S. D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, č. j. 44 A 46/2013 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka byla dne 14. 8. 2013 zajištěna orgány cizinecké policie a téhož dne s ní bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „cizinecký zákon“). Stěžovatelka byla rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 8. 2013, č. j. KRPA-305714/Č-2013-000022, zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobkyně byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Dne 19. 8. 2013 učinila žalobkyně prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu podle § 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“ nebo „azylový zákon“) a dne 22. 8. 2013 podala žádost o udělení

mezinárodní ochrany, kterou odůvodnila tím, že má zájem zůstat na území České republiky, vydělat si zde peníze, neboť chce, aby za ní mohla přijet její dcera, která má na Ukrajině těžký život. Dále žalobkyně uvedla, že z Ukrajiny odjela z ekonomických důvodů, neboť potřebovala vydělat peníze na obživu svých dětí a na území České republiky se zdržuje od roku 2005.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) poté vydal rozhodnutí ze dne 21. 8. 2013, č. j. OAM-197/LE-PS-2013, podle něhož je žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu, povinna setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové, Bělá pod Bezdězem, až do vycestování, nejdéle však do 19. 12. 2013.

Napadené rozhodnutí stěžovatel odůvodnil tím, že žalobkyně dne 19. 8. 2013 učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, citoval ust. § 46a odst. 1, 2 zákona o azylu s tím, že dne 14. 8. 2013 bylo se žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění z ČR podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona o pobytu cizinců a následně byla rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. 8. 2013, č. j. KRPA-305714/ČJ-2013-000022, zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a umístěna do zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové. Dále stěžovatel po skutkové stránce zjistil, že žalobkyně přicestovala do České republiky dne 26. 6. 2005 na platný cestovní doklad a vízum, v roce 2007 cestovní doklad ztratila, ztrátu nikde nenahlásila a na území ČR dále pobývala neoprávněně. Dále stěžovatel poukázal na to, že Policií ČR bylo již dne 1. 8. 2011 rozhodnutím č. j. KRPA-47752/ČJ-2011-000022, které nabylo právní moci dne 9. 8. 2011, žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. V době od 9. 8. 2011 do 9. 9. 2012 byla žalobkyně vedena v evidenci nežádoucích osob. Na základě výše uvedeného pak stěžovatel dospěl k závěru, že *„by žadatelka mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušila svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.“*

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 30. 9. 2013, č. j. 44 A 46/2013 - 16, napadené rozhodnutí stěžovatele ze dne 21. 8. 2013 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť rozhodnutí stěžovatele shledal nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včasnou kasační stížností, kterou se domáhal jeho zrušení a vrácení věci zpět krajskému soudu k dalšímu řízení. Kasační stížnost stěžovatel opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předchozím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě v řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Konkrétně stěžovatel namítl nezákonnost napadeného rozsudku s tím, že odporuje konstantní judikatuře soudů včetně Nejvyššího správního soudu, opírá se jen o subjektivní názory soudu a nikoli o skutečný stav věci.

pokračování

Stěžovatel trval na tom, že jako správní orgán postupoval v souladu s ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu při splnění podmínky, že „*je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek*“ a v rozhodnutí přesně popsal opakovaná porušování zákona žalobkyní. Žalobkyně nerespektovala uložené správní vyhoštění a vědomě pobývala nelegálně na území ČR, přestože jí byl vydán výjezdní příkaz platný ode dne 1. 8. 2011 do dne 7. 9. 2011 a byla povinna opustit území ČR. Žalobkyně však bez jakékoliv objektivní překážky, jen na základě své jasné projevené vůle porušovat právní řád ČR, setrvala na území ČR, přičemž v žádosti o udělení mezinárodní ochrany zmínila, že důvodem jejího protiprávního jednání byla snaha vydělat peníze. S ohledem na soustavné porušování zákonů ČR a zřetelný projev vůle žalobkyně i nadále nerespektovat zákony ČR došlo k naplnění podmínky ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť je zcela mimo pochybnost, že svým nelegálním pobytem a opakovaným nevycestováním z území ČR žalobkyně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek na území ČR. Jak plyne z ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, postačí správnímu orgánu k aplikaci uvedeného ustanovení důvodná domněnka, že žadatel představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V daném případě tedy stěžovatel své rozhodnutí řádně odůvodnil a konkrétně uvedl, v čem spatřuje nebezpečí žalobkyně pro veřejný pořádek ČR, přitom z obsahu spisu plyne, že chování žalobkyně je soustavné, opakované, intenzivní a zcela protiprávní.

Dále stěžovatel uvedl, že s ohledem na skutečnost, že v azylovém právu neexistuje bližší definice pojmu „*veřejný pořádek*“ ve smyslu § 46a zákona o azylu, je třeba vycházet z toho, jak termín „*veřejný pořádek*“ vykládá konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, dovodil, že tento pojem je nezbytné vykládat v kontextu jednotlivých ustanovení, v nichž je použit, a za nebezpečí narušení veřejného pořádku je třeba považovat jednání, které je „*skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*“.

Stěžovatel je pak přesvědčen o tom, že základním zájmem společnosti je zájem na dodržování a respektování zákonů, které upravují pobyt cizinců na území ČR, k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006 - 64, a uzavřel, že závěr krajského soudu o tom, že žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, je nepodložený, neboť rozhodnutí stěžovatele ze dne 21. 8. 2013 je zcela zákonné, správné a řádně odůvodněné.

Dále stěžovatel s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 588/03, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 6 Azs 64/2009 - 83, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť z jeho stručného odůvodnění není zřejmé, z jakých důvodů bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno a jaké požadavky na něj krajský soud uplatňuje, když krajský soud jen obecně konstatoval nesprávnost závěrů stěžovatele, aniž by uvedl, v čem konkrétně stěžovatel pochybil.

V odůvodnění napadeného rozsudku také zcela absentují odkazy na dle krajského soudu správný výklad použitých ustanovení zákona a kategorický závěr krajského soudu, že splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění

cizinců z rozhodnutí stěžovatele nevyplývá, není dokonce podložen žádným právním názorem krajského soudu a odkazem na údajné pochybení stěžovatele.

Rovněž tak z odůvodnění rozsudku krajského soudu nevyplývá žádný právní závěr, jímž by se stěžovatel měl řídit, přesto stěžovateli krajský soud ukládá, aby se jeho závazným právním názorem řídil, krajský soud ani neuvedl, jak by stěžovatel měl dále právně konformně postupovat.

Nesrozumitelnost dále stěžovatel spatřuje ve výtce krajského soudu, kterou opírá o podle něj zcela nesrozumitelný výrok, že *„ze správního spisu vyplývá, že z území České republiky dosud nevystoupala a není tedy možné dát žalovanému za pravdu, že žalobkyně opakovaně nevystoupala z území České republiky.“* Co tímto argumentem, potvrzujícím správnost závěrů stěžovatele, krajský soud myslel, není z rozsudku patrné.

Stěžovatel uzavřel, že rozsudek krajského soudu není řádně zdůvodněn, neboť o řádném zdůvodnění lze hovořit jen tehdy, pokud je z něj zřejmé, čeho se žalobce domáhá, jak se k tomu vyjádřil správní orgán, stručné uvedení obsahu správního spisu, uvedení, jak soud rozhodl a jaké konkrétní úvahy jej k rozhodnutí vedly, přičemž soud rovněž uvede, jaká konkrétní ustanovení na danou situaci aplikoval, jaké výkladové metody použil a k jakému výsledku dospěl. Krajský soud těmto svým procesním povinnostem nedostál a zasáhl do práva stěžovatele na spravedlivý proces.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť v případě zjištění její důvodnosti, by tato okolnost bez dalšího musela směřovat ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět krajskému soudu.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře několikrát. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130 (všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž konstatoval: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by*

pokračování

se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. Rovněž tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, zdejší soud uvedl: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny;“* obdobně též v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, soud konstatoval, že *„pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* (dále též viz např. rozsudek ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, rozsudek ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011 - 326 etc.).

Z odůvodnění napadeného rozsudku plyne, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele dovodil krajský soud konkrétně ze znění ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu při závěru, že žalovaný odůvodnil splnění podmínek ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu pouze přesvědčením, že by žalobkyně mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, který již narušila svým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území, avšak dále stěžovatel ke splnění citovaným ustanovením daných podmínek pro vydání svého rozhodnutí nic neuvedl. V rozhodnutí stěžovatele chybí zejména bližší zdůvodnění splnění podmínky stanovené ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu o tom, že je *„důvodné se domnívat, že by žadatelka mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek“*, v napadeném rozhodnutí absentují rovněž úvahy stěžovatele, kterými se řídil při hodnocení zjištěného skutkového stavu a při výkladu právních předpisů.

Nelze tedy přisvědčit námitce stěžovatele, že z napadeného rozsudku nevyplývá závěr krajského soudu o nedostatečném zdůvodnění splnění všech podmínek dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu v napadeném rozhodnutí stěžovatele, naopak je tento závěr zcela jasný a jednoznačný, opřený o konkrétní zákonné ustanovení.

Krajský soud dále dovodil, žalobkyně sice setrvává na území ČR neoprávněně již od roku 2005, ze správního spisu však plyne, že z území ČR dosud nevycestovala, nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že žalobkyně *„opakovaně nevycestovala z území ČR“*, uvedený závěr stěžovatele je v rozporu s obsahem spisu. Tento závěr krajského soudu je opět přezkoumatelný, plyne z něj, že krajský soud rozlišuje mezi *„opakováním skutku“* a *„skutkem trvajícím“*. Jednání žalobkyně, která se od roku 2005 neoprávněně „trvale“ zdržuje na území ČR (ani jednou z něj nevycestovala a nevrátila se zpět), tedy krajský soud zjevně považuje za jediný skutek trvajících a nikoli za více skutků se opakujících.

Nelze souhlasit ani s námitkou stěžovatele, že z obsahu napadeného rozsudku není zřejmý závazný právní názor krajského soudu, jímž má být stěžovatel v dalším řízení

vázán, včetně naznačení postupu stěžovatele v dalším řízení, neboť z napadeného rozsudku je zjevné, že jím krajský soud svým právním názorem zavázal stěžovatele k tomu, aby v dalším řízení své rozhodnutí řádně přezkoumatelným způsobem zdůvodnil a vypořádal se s tím, zda stěžovatelka skutečně splňuje všechny podmínky pro aplikaci ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, zejména *z jakých relevantních důvodů představuje nebezpečí pro veřejný pořádek* a uvedl jakými skutkovými a právními úvahami se při svých závěrech řídil.

Přestože i v této části je napadený rozsudek přezkoumatelný, je zde nutné závěry krajského soudu korigovat, neboť v projednávané věci po zrušení rozhodnutí stěžovatele rozsudkem krajského soudu musel stěžovatel přistoupit k propuštění žalobkyně ze zařízení pro zajištění cizinců a ani po vrácení věci stěžovateli proto nelze v řízení pokračovat. Soud však v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže žalobou napadené rozhodnutí pouze zrušit a nevrátit věc stěžovateli k dalšímu řízení, protože takový postup by byl v rozporu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. Rozsudky krajského soudu i Nejvyššího správního soudu v této věci tedy mají zejména precedenční charakter.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá k otázce přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, že v něm krajský soud zcela přezkoumatelným způsobem popsal, z jakých skutkových zjištění vyšel při formulaci svých právních závěrů a jakými úvahami se řídil při hodnocení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, pod jakou právní normu subsumoval zjištěný skutkový stav [§ 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu] a jaké skutkové i právní závěry z nich vyvodil. Rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto označit nelze.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem sporného ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, který je s ohledem na důvody nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného shledané krajským soudem významný i pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Otázkou výkladu a aplikace § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, ve znění účinném od 1. 5. 2013, se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, který je plně aplikovatelný i na nyní projednávanou věc, a v němž uvedl: *„V této souvislosti je nejprve je vhodné připomenout historický vývoj dotčeného § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Toto ustanovení bylo do zákona o azylu doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. s účinností od 21. 12. 2007. Původně umožňovalo zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany pouze tehdy, existoval-li důvodný předpoklad, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu. Primárním účelem zajištění žadatele o udělení mezinárodní*

pokračování

ochrany přitom bylo podle důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb. omezení zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Následně bylo toto ustanovení s účinností od 1. 5. 2013 změněno zákonem č. 103/2013 Sb., a to tak, že za současného stavu právní úpravy je Ministerstvo vnitra oprávněno zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany i v případě, že je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Nadto lze takové zajištění realizovat nejen v přijímacím středisku, ale i v zařízení pro zajištění cizinců. K tomu přistupuje i nový odstavec 2 citovaného ustanovení, podle něhož v případě cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, rozhodne Ministerstvo vnitra podle odstavce 1, a to do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 103/2013 Sb., novelizace § 46a zákona o azylu představuje reakci zákonodárce na předběžnou otázku položenou zdejší soudem Soudnímu dvoru EU ve věci Arslan (C-534/11), jež se týkala podmínek pro zajištění příslušníka třetí země neoprávněně pobývajícího na území členského státu EU za situace, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 90/2011 - 59, dostupné na www.nssoud.cz).

Jak je uvedeno v důvodové zprávě k zákonu č. 103/2013 Sb., „[ú]pravy souvisejí s předběžnou otázkou C-534/11 Arslan, kterou se na podnět Nejvyššího správního soudu zabývá Soudní dvůr Evropské unie. V případě, že by tento soud vyslovil názor, že poté, co osoba, která byla zajištěna v režimu směrnice 2008/115/ES (tj. v režimu zákona o pobytu cizinců na území České republiky), požádá o udělení mezinárodní ochrany, je třeba ji propustit, nejsou-li dány jiné důvody pro zajištění podle směrnice 2003/9/ES, je nutno zajistit, aby taková cizinci nemuseli být propuštěni nebo přemístěni do přijímacího střediska pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, které z bezpečnostního hlediska není pro pobyt těchto osob vyhovující. Důvodem je obava z následného zneužívání institutu mezinárodní ochrany, kterou vyslovil rovněž ve svém podnětu Nejvyšší správní soud. Rovněž v reakci na návrh nové směrnice, která nahradí směrnici 2003/9/ES, se činí první krok k celkové změně koncepce zajišťování cizinců, kdy bude možné, aby cizinec „přecházel“ mezi zajištěním podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a zákona o azylu, tato změna se promítá i v zákoně o pobytu cizinců na území České republiky v § 127.“ Podle důvodové zprávy „[c]ílem uvedených změn není rozšířit možnosti zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně jinde než v zařízení pro zajištění cizinců. Změny sledují toliko možnost změnit právní režim zajištění těch cizinců, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců, tedy až poté, co byli zajištěni podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. V takovém případě dojde z právního hlediska k ukončení zajištění podle zákona o pobytu cizinců, cizinec však bude nadále setrvávat v zařízení pro zajištění cizinců na základě „rozhodnutí o zajištění“ vydaného ministerstvem podle § 46a zákona o azylu.“

Zákonodárce tedy ještě před rozhodnutím Soudního dvora o předběžné otázce ve věci Arslan upravil v zákoně o azylu postup pro případ, že cizinec, který je zajištěn v režimu zákona o pobytu cizinců, učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců. Pokud jsou splněny podmínky uvedené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, Ministerstvo vnitra rozhodne ve lhůtě 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně o povinnosti žadatele setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců (§ 46a odst. 2 zákona o azylu). Po vydání takového rozhodnutí musí být zajištění cizince v režimu zákona o pobytu cizinců bez zbytečného odkladu ukončeno [§ 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců].

V této souvislosti lze poznamenat, že vedle uvedeného postupu připustil Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, Arslan, C-534/11, dostupném na <http://curia.europa.eu>, že státního příslušníka třetí země lze v určitých případech ponechat v zajištění, o němž bylo původně rozhodnuto na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), tedy v ČR v režimu zákona pobytu cizinců, i po podání žádosti o mezinárodní ochranu touto osobou. Unijní právo podle Soudního dvora dosud neobsahuje harmonizovanou úpravu důvodů, pro něž lze nařídít zajištění žadatele o azyl, „[j]e proto prozatím na členských státech, aby za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního stanovily důvody, pro něž smí být žadatel o azyl zajištěn nebo ponechán v zajištění“ (bod 56 rozsudku). Státního příslušníka třetí země lze podle Soudního dvora ponechat v zajištění, o němž bylo původně rozhodnuto na základě návratové směrnice, i po podání žádosti o azyl, v případě, kdy byl státní příslušník třetí země zajištěn na základě článku 15 návratové směrnice z toho důvodu, že jeho chování vyvolávalo obavu, že nebýt takového zajištění, uprchl by a mařil své vyhoštění, a kdy byla žádost o azyl podána pouze s cílem pozdržet, či dokonce zmařit výkon rozhodnutí o navracení, které vůči němu bylo vydáno (bod 57).

Na základě uvedeného výkladu Soudního dvora pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že pokud cizinec zajištěný za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců požádá o udělení mezinárodní ochrany, avšak tato žádost je podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a pokračování zajištění je objektivně nutné, může být cizinec i dále zajištěn na základě nového rozhodnutí policie o správním zajištění podle § 124 uvedeného zákona, pokud důvody k zajištění daného cizince dle původního rozhodnutí o zajištění (případně rozhodnutí o prodloužení zajištění) nadále trvají. Nebudou-li však splněny uvedené podmínky a zároveň nebude možné rozhodnout o povinnosti cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování podle § 46a zákona o azylu, musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno dle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

V nyní projednávané věci ovšem žalovaný postupoval právě podle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o azylu a napadeným rozhodnutím uložil stěžovateli povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a to z důvodu možného nebezpečí pro veřejný pořádek. K omezení osobní svobody stěžovatele tedy došlo v režimu zákona o azylu, zatímco zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců bylo v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončeno.

K ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, lze dále konstatovat, že obdobně jako je tomu u jiných předpisů azylového a cizineckého práva, zákon o azylu neobsahuje legální definici pojmu „veřejný pořádek“ či „nebezpečí pro veřejný pořádek“. Jedná se o neurčitý právní pojem, jehož výklad a aplikace v konkrétních případech náleží správním orgánům a soudům. To však ještě samo o sobě neznamená, že aplikace daného ustanovení je v rozporu požadavkem zákonnosti omezení osobní svobody zakotveným v čl. 5 odst. 1 Úmluvy. Požadavek zákonnosti, resp. pojem „zákon“ užívaný v Úmluvě, zahrnuje nejen právo psané, tj. zákony a podzákonné předpisy, ale „zákonem“ se rozumí i „platná a účinná ustanovení, tak jak je vykládají příslušné soudy“, tedy judikatura příslušných soudů (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne

pokračování

14. 9. 2010, *Sanoma Uitvengens B. V. vs. Nizozemsko*, stížnost č. 38224/03, rozsudek pléna ESLP ze dne 26. 4. 1979, *Sunday Times vs. Spojené království*, stížnost č. 6538/74, rozsudek ESLP ze dne 24. 4. 1990, *Kruslin vs. Francie*, stížnost č. 11801/85, srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 8 As 6/2011 - 120, publikované pod č. 2624/2012 Sb. NSS, bod 22, nebo Kmec, J.; Kosař, D.; Kratochvíl, J.; Bobek, M.: *Evropská Úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 104 - 106). Výklad konkrétního ustanovení zákona upravujícího podmínky omezení či zbavení osobní svobody tak může být doplněn i ustálenou judikaturou příslušných soudů.

Výklad pojmu „veřejný pořádek“ použitého v kontextu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu náleží primárně judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Při výkladu a následné aplikaci tohoto ustanovení je třeba brát v úvahu jeho smysl a účel, ale i okolnosti jeho vzniku a původu, přičemž musí být též respektovány závazky vyplývající České republice z mezinárodního, jakož i unijního práva.

V čl. 31 Úmluvy OSN o právním postavení uprchlíků z roku 1951, publikované pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Ženevská úmluva“), se smluvní státy zavázaly, že „nebudou na pohyb takových uprchlíků uplatňovat jiná omezení, než jaká jsou nezbytná, a taková omezení budou uplatněna pouze do té doby, než jejich postavení v zemi bude upraveno, nebo než obdrží povolení vstupu do jiné země“. Hlavním měřítkem pro opatření omezující pohyb uprchlíka (resp. žadatele o přiznání statusu uprchlíka) je tedy podle Ženevské úmluvy jeho nezbytnost. Důvody, jež mohou vést s ohledem na konkrétní okolnosti případu k omezení či zbavení osobní svobody, jsou pak blíže popsány v Směrniciích Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky o aplikovatelných kritériích a normách souvisejících se zajištěním žadatelů o azyl a o alternativách zajištění z roku 2012 (dostupné v anglickém znění na <http://www.refworld.org/docid/503489533b8.html>). Podle směrnice č. 4, obsažené v tomto nezávazném dokumentu, přicházejí ve vztahu k žadatelům o azyl v úvahu tři účely, které v individuálních případech odůvodňují zajištění a jež jsou v souladu s mezinárodním právem. Těmito důvody jsou veřejný pořádek, veřejné zdraví a národní bezpečnost.

Pokud jde o unijní právo, postavení žadatele o mezinárodní ochranu, včetně oprávnění členských států omezit jeho osobní svobodu, upravovala v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí stávající přijímací směrnice [pozn. NSS: dne 19. 7. 2013 vstoupila v platnost nová směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „nová přijímací směrnice“), která stávající přijímací směrnici nahrazuje; členské státy mají povinnost novou přijímací směrnici transponovat do svého právního řádu do 20. 7. 2015]. Čl. 7 odst. 1 stávající přijímací směrnice stanoví, že „[ž]adatelé o azyl se mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento stát vymezí. Vymezené území nesmí narušovat nedotknutelnost soukromí a musí poskytovat dostatečný prostor pro zajištění přístupu ke všem výhodám vyplývajícím z této směrnice“. Podle třetího odstavce uvedeného článku však platí, že „[j]e-li to nezbytné, například z právních důvodů nebo z důvodu veřejného pořádku, mohou členské státy v souladu s vnitrostátními předpisy naříditi žadateli, aby se zdržoval na určeném místě“ [k podmínkám zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle nové přijímací směrnice srov. čl. 7 až 11 této směrnice, včetně zajištění z důvodu ochrany národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku podle čl. 8 odst. 3 písm. e) nové přijímací směrnice a zajištění z důvodu zneužití žádosti o mezinárodní ochranu za podmínek definovaných Soudním dvorem ve věci Arslan podle čl. 8 odst. 3 písm. d) nové přijímací směrnice]. Další meze pro uplatnění opatření spočívajícího v omezení osobní svobody žadatele o azyl vyplývaly v době vydání žalobou napadeného

rozhodnutí ze směrnice Rady 2005/85/ES, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „stávající procedurální směrnice“) [pozn. NSS: dne 19. 7. 2013 vstoupila v platnost nová směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, o společných řízeních o přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „nová procedurální směrnice“), která stávající procedurální směrnici nahrazuje; členské státy mají povinnost novou procedurální směrnici transponovat do svého právního řádu do 20. 7. 2015, resp. některá ustanovení do 20. 7. 2018]. Podle čl. 18 odst. 1 stávající procedurální směrnice „[č]lenské státy nezajistí osobu pouze z toho důvodu, že se jedná o žadatele o azyl“. Druhý odstavce pak upravuje soudní přezkum zajištění, když stanoví, že „[j]e-li žadatel [o azyl] zajištěn, členské státy zajistí možnost rychlého soudního přezkumu“ (k tomu srov. obdobné ustanovení čl. 26 nové procedurální směrnice, která odkazuje, pokud jde důvody a podmínky zajištění a požadavky na jejich soudní přezkum na zmiňovaná ustanovení nové přijímací směrnice).

Samotná stávající přijímací ani procedurální směrnice (na rozdíl od nové přijímací směrnice) nad rámec obecné výhrady veřejného zájmu nebo veřejného pořádku blíže nestanoví důvody pro zajištění žadatele o azyl a tyto směrnice neobsahují ani žádná výkladová vodítka, na základě nichž by bylo možné určit, za jakých konkrétních okolností může k zajištění dojít. Z citovaných předpisů unijního práva vyplývají pouze některá dílčí omezení, pokud jde o oprávnění členských států omezit osobní svobodu žadatele o azyl. Žadateli tak lze nařídit, aby se zdržoval na určeném místě, pouze „v souladu s vnitrostátními předpisy“ (čl. 7 odst. 3 stávající přijímací směrnice), čímž je akcentován důraz na zákonnost omezení osobní svobody. Dále pak členské státy nemohou zajistit osobu „pouze z toho důvodu, že se jedná o žadatele o azyl“ (čl. 18 odst. 1 stávající procedurální směrnice).

Soudní dvůr také v této souvislosti v již zmíněném rozsudku ve věci Arslan uvedl, že „směrnice 2003/9 ani směrnice 2005/85 za současného stavu neobsahují harmonizovanou úpravu důvodů, pro něž lze nařídit zajištění žadatele o azyl. [...] od návrhu taxativního výčtu těchto důvodů bylo totiž upuštěno během jednání, jež předcházela přijetí směrnice 2005/85, a o zavedení takového výčtu na úrovni Unie se uvažuje až v rámci přepracovaného znění směrnice 2003/9, které je v současné době přijímáno“ (viz zmiňovaná ustanovení nové přijímací směrnice, u níž však lhůta pro její transpozici teprve počala běžet). Podle Soudního dvora „[j]e proto prozatím na členských státech, aby za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního stanovily důvody, pro něž smí být žadatel o azyl zajištěn nebo ponechán v zajištění“.

Použitím výhrady veřejného pořádku se však Soudní dvůr v různých souvislostech již nesčetněkrát zabýval, přičemž judikoval, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 1974, Van Duyn, 41/74, Recueil, s. 1337, bod 18, rozsudek ze dne 28. 10. 1975, Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219, bod 26, rozsudek ze dne 27. 10. 1977, Bouchereau, 30/77, Recueil, s. 1999, bod 34); nicméně pojem veřejného pořádku je třeba vykládat restriktivně, přičemž ani rozsah tohoto pojmu nemůže být určován jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany orgánů Unie (srov. rozsudek ve věci Rutili, bod 27). Také se státy mohou dovolávat pouze svých vlastních důvodů veřejného pořádku, nikoli důvodů jiného členského státu (viz rozsudek ze dne 10. 7. 2008, Jipa, C-33/07, Sb. rozh., s. I-5157, bod 23).

pokračování

Soudní dvůr již dříve vymezil obecné meze použití výhrady veřejného pořádku v právních řádech členských států za situace, kdy dochází k omezení práv vyplývajících z unijního práva. Stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“; tedy 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. rozsudek ve věci Bouchereau, bod 35, rozsudek ze dne 19. 1. 1999, C-348/96, Recueil, s. I-11, bod 21, rozsudek ze dne 29. 4. 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01, Recueil, s. I-5257, bod 66, rozsudek ze dne 10. 3. 2005 ve věci Komise proti Španělsku, C-503/03, Sb. rozh., s. I-1097, bod 46, rozsudek ze dne 7. 6. 2007, Komise proti Nizozemí, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383, bod 43, rozsudek ve věci Jipa, bod 25).

Závěry uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, jsou tedy zcela aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, proto na ně zdejší soud v plném rozsahu odkazuje, přičemž neshledává důvodu, aby se od nich odchýlil a i dále z nich vychází.

V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, je rovněž nutné konstatovat, že výkladem pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“ použitého v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu se dosavadní judikatura správních soudů nezabývala.

Přestože se tedy Nejvyšší správní soud dosud nevyjádřil k otázce výkladu pojmu „veřejný pořádek“ ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, nelze opomenout, že ve svých dřívějších rozhodnutích se již výkladem tohoto pojmu zabýval, byť především ve vztahu k ustanovením zákona o pobytu cizinců.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, tak konstatoval k § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů“.

Tento závěr lze přenést i na nyní projednávanou věc, neboť i zde platí, že při výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu musí být zohledněno nejen znění tohoto ustanovení, ale též jeho smysl a účel i okolnosti jeho vzniku a původu, jak bylo výše rozvedeno.

S ohledem na uvedené lze proto konstatovat, že stávající judikatura Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečné vodítko k vymezení rozsahu pojmu veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Obě tato ustanovení jsou totiž výsledkem transpozice směrnic EU a sledují obdobný účel, kterým je ochrana základních zájmů společnosti, a to do budoucnosti. Proto za situace, kdy zákon o azylu ani relevantní předpisy unijního práva dosud neurčují konkrétní okolnosti, jež mohou založit důvodné podezření, že by mohl žadatel představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, není důvod, proč závěry vyslovené rozšířeným senátem nevztáhnout i na § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud také v této věci dospěl v souladu se závěry rozšířeného senátu k závěru, že *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci“*. Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také *„pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu“*.

Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě *„není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“*

Z rozhodnutí stěžovatele však plyne, že jeho závěr, že by žalobkyně (žadatelka) mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je odvozen právě jen ze značně kusé úvahy, že žalobkyně na území ČR pobývá nelegálně a z jejího území opakovaně nevycestovala, přestože jí již jednou bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění.

V čem stěžovatel v napadeném rozhodnutí spatřoval dané skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti a jakých, však již z jeho odůvodnění zřejmé není, a to tím spíše, že za toto ohrožení nelze považovat jen nelegální pobyt žalobkyně na území ČR.

V nyní posuzované věci, na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem, sice v případě žalobkyně nejde o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR, tato skutečnost se ani z obsahu spisů nepodává, což však nic nemění na povinnosti stěžovatele zohlednit při svém rozhodování rovněž individuální okolnosti života žalobkyně a přihlédnout také k její celkové životní situaci, což rovněž v rozhodnutí ze dne 21. 8. 2013 neučinil.

Je tedy zřejmé, že napadené rozhodnutí stěžovatele svým skutkovým a na to navazujícím právním hodnocením nekoresponduje s výše uvedenými závěry, a to zejména proto, že ve výše uvedených směrech stěžovatel nezohlednil unijní legislativu a judikaturu na věc dopadající, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Krajský soud v napadeném rozsudku proto důvodně poukázal na to, že stěžovatel se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal se všemi podmínkami stanovenými § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, nezabýval se výkladem pojmu *„veřejný pořádek“*, okolnostmi, v nichž lze v souladu unijní legislativou a stávající judikaturou spatřovat

pokračování

„ohrožení jeho bezpečnosti“, stěžovatel ani nevyložil, na základě jaké skutkové a právní úvahy považuje jednání žalobkyně za více skutků, tj. jednání se opakující, a jaký to má mít význam pro jeho rozhodnutí a proč. Ohrožení bezpečnosti veřejného pořádku přitom stěžovatel spatřuje jen v samotném nelegálním pobytu žalobkyně na území České republiky, což však samo o sobě k tomuto závěru z hledisek § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu nepostačuje, jak výše rozvedeno. Krajský soud rovněž správně dovodil, že v rozhodnutí stěžovatele chybí jeho úvahy, kterými se řídil při hodnocení zjištěného skutkového stavu a při výkladu právních předpisů, což vše má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pro které krajský soud rozhodnutí stěžovatele správně podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, byť, jak již bylo řečeno, je zřejmé, že zajištění žalobkyně nemohlo pokračovat (srov. rozsudek ESLP ze dne 25. 10. 2012, Buishvili vs. Česká republika, stížnost č. 30241/11).

Zrušil-li tedy správně krajský soud rozhodnutí stěžovatele a vrátil mu věc k dalšímu řízení, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Pro stěžovatele je pak v projednávané věci závazný právní názor krajského soudu korigovaný výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně naopak měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, proto jí vůči stěžovateli, který ve věci úspěch neměl, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Podle obsahu spisu však žalobkyni v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto Nejvyšší správní soud žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu